

РЕШЕНИЕ

№ 5996

гр. София, 04.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 26.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Румяна Лилова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **5404** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба с вх. № 14724 от 29.05.2013 г. (л. 3 – 6 от делото) по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена С. К. С., с ЕГН [ЕГН] и адрес в [населено място], [улица], срещу Решение № РО-286 от 09.05.2013 г. (л. 9 – 17), издадено от директора на Столично управление „Социално осигуряване” (С.), с което са оставени без уважение жалба № ЖП-210 от 15.03.2013 г. и жалба № ЖП – 373 от 19.04.2013 г., предявени от С. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 29.11.2012 г., като недоказани, необосновани и неоснователни, а посоченото разпореждане е потвърдено като правилно и законосъобразно. С жалба – допълнение, депозирана по вх. № 18597 от 05.07.2013 г. по описа на АССГ (л. 61, 62), С. обжалва и Решение № РО – 495 от 27.06.2013 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (ТП на НОИ) – С. град (л. 44, 45), с което е допусната поправка на очевидни грешки в Решение № РО – 286 от 09.05.2013 г. Освен това, С. е предявил иск за заплащане на пълния размер на определената му пенсия (1443,56 лв.) след влизане на решението в сила от 13.07.2010 г., ведно със законните последици до окончателното изплащане на сумата.

Недоволен от решенията, С. ги оспорва като излага подробни съображения за тяхната незаконосъобразност поради противоречието им с материалния закон. Моли тяхната отмяна.

В съдебното заседание, редовно призован, оспорващият се явява лично и поддържа

предявените оспорвания. По същество моли да бъдат уважени.

Ответникът директорът на ТП на НОИ – С. град, не се явява, но се представлява от юриконсулт П., която от негово име оспорва жалбите. По същество моли да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани. В дадения от съда срок представя писмени бележки по съществото на спора.

С. градска прокуратура редовно призована, не изпраща представител за участие в производството.

По допустимостта на жалбите:

Жалбите изхождат от надлежна страна – адресат на оспорените административни актове, имаща право и интерес от оспорването и като подадени в срока по чл. 118, ал. 1 КСО са процесуално допустими, поради което следва да бъдат разгледани досежно тяхната основателност.

Предявеният иск за заплащане на пълния размер на определената на С. пенсия (1443,56 лв.) след влизане на решението в сила от 13.07.2010 г., ведно със законните последици до окончателното изплащане на сумата, следва да бъде отделен от настоящето производство и да се докладва на председателя на Административен съд София – град за образуване на отделно съдебно производство по него, на основание чл. 210, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс, във вр. с чл. 144 АПК, като за целта се изготви служебно заверен препис от жалбата на С. К. С..

Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

На 29.11.2012 г. лицето Р. А. С. е издала Разпореждане № [ЕГН], с което е изменен размера на личната пенсия за осигурителен стаж и възраст на С. от 16.10.2012 г. пожизнено по чл. 99, ал. 1, т. 6 КСО.

В изпълнение на разпореждането на съда от 10.06.2013 г. за представяне на доказателства досежно компетентността на лицето, издало Разпореждане № [ЕГН] от 29.11.2012 г., ответникът е заявил с писмена молба по делото (л. 38, 39), че посоченото разпореждане е издадено от Р. А. С., за която твърди, че разполага с компетентност да подписва разпореждания „за ръководител” Пенсионно осигуряване по силата на Заповед № 186 от 17.05.2012 г. (л. 40 – 42). Видно от последната, тя е издадена на основание чл. 23, т. 1 от Правилника за организацията и дейността на НОИ и чл. 98, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 99, ал. 1 -3 КСО и във връзка с оптимизиране на работния процес в Дирекция „Правна” и засилване на контрола по отпускане и изплащане на пенсиите. Съгласно т. IV от заповедта „Всички останали разпореждания (курсив мой) по чл. 98, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 99, ал. 1 – 3 от КСО във връзка с дейността по отпускане, изменение (курсив мой), осъвременяване, спиране, възобновяване, прекратяване и възстановяване на пенсии и добавките към тях, включително и разпорежданията за отказ и за отмяна, да се подписват за длъжностно лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в ТП на НОИ...”, от длъжностни лица, между които по т. 3 е и лицето - издател на процесното разпореждане – Р. А. С., началник – сектор, Администрация „ОП”.

С разпореждане от 10.07.2013 г. (л. 64, обратна страна) съдът е обявил на страните, че му е служебно известно, че на 17.05.2012 г. директорът на С. е издал Заповед № 186, която е представена по адм. д. № 1999 по описа на Първо отделение, 21 състав, за която съдът е констатирал, че е различна по съдържание от представената по настоящето дело Заповед № 186 от 17.05.2012 г. в частта по т. II, т. III, т. IV и т. VI

досежно думите „проекторазпореждания” и „разпореждания”. Предвид това съдът е разпоредил представянето на оригиналите на заповедите за извършване на констатация и е изискал от ответника с писмена молба по делото изясняването на въпроса относно издаването на две заповеди под един и същи номер и от една и съща дата, но с различно съдържание. Съобщение за това разпореждане на съда е било връчено на страните (л. 65 – 67).

В отговор е постъпила молба от ответника (л. 76 – 78), в която се поддържа, че представената по адм. д. № 1999/2013 г. Заповед № 186 от 17.05.2012 г. представлява проект на заповед, като подробно се разяснява необходимостта от изготвянето на проекти на заповеди преди тяхното издаване. Твърди се допуснатата „техническа грешка” при поставянето на изходящ номер и дата на проекта на Заповед № 186 от 17.05.2012 г. Излага се, че утвърденият вариант на заповедта е този, представен по настоящето дело. Доказателства в тази насока не се представят.

Двете заповеди са приети по делото като доказателства и не са оспорени от С. по смисъла на чл. 193 от Гражданския процесуален кодекс, във вр. с чл. 144 АПК. Предвид това и по аргумент от разпоредбата на чл. 179 от същия кодекс, във вр. с чл. 178, ал. 2 от същия, съдът цени като официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му по установените форма и ред, който съставлява доказателство за извършените от него действия, служебно приобщената по делото Заповед № 186 от 17.05.2012 г. Видно от мотивите на същата, тя е издадена на основание чл. 23, т. 1 от Правилника за организацията и дейността на НОИ и чл. 98, ал. 1, т. 1 КСО и във връзка с оптимизиране на работния процес в Дирекция „Пенсии” и засилване на контрола по отпускане и изплащане на пенсиите. Точки I, II, III и V от заповедта са неотнормирани към настоящия спор. Видно от т. IV от същата заповед „Всички останали проекторазпореждания (курсив мой) във връзка с дейността по отпускане, изменение (курсив мой), осъвременяване, спиране, възобновяване, прекратяване и възстановяване на пенсии и добавките към тях да се подписват за длъжностно лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в ТП на НОИ...”, от длъжностни лица, между които по т. 3 е и лицето - издател на процесното разпореждане – Р. С., началник – сектор, Администрация „ОП”. Съгласно т. VI при оформянето на проекторазпорежданията (курсив мой), в екземпляра, предназначен за пенсионер, следва да фигурира името на упълномощеното лице, което се е подписало за длъжностно лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в ТП на НОИ.

Съдът не кредитира защитната теза на ответника доколкото служебно приобщената към делото Заповед № 186 от 17.05.2012 г. е подписана от административния орган, предвид което проектът, какъвто ответникът твърди, че е представлявала тя, се е превърнал във валиден административен акт. От твърдението на ответника, следва че тази заповед е издадена първа по време. Предвиденият в АПК ред за поправка на грешка не е спазен и не се твърди от ответника да е проведено производство по поправка на такава. Издадената втора заповед със същия номер и от същата дата не е издадена по установения ред (предвид съществуването на предходната заповед със същия номер и дата, но с различно съдържание) и не представлява заповед за изменение или отмяна на предходната такава. Поради всичко това и по аргумент от разпоредбата на чл. 179, ал. 1 от Гражданскопроцесуалния кодекс втората по време заповед не представлява официален документ, който да обвързва съда със материалната си доказателствена сила. Като частен документ, подписан от ответника,

тя представлява доказателство, че изявлението, което се съдържа в нея е направено от това лице, но няма достоверна дата по смисъла на чл. 181, ал. 1 ГПК. Фактът на непредставянето и по адм. д. № 1999 по описа на АССГ, Първо отделение, 21 състав за 2013 г., включително необжалването на постановеното по него решение (л. 68), основано на тълкуването на Заповед № 186 от 17.05.2012 г. (във варианта, представен по адм. д. № 1999/ 2013 г.), създава правна несигурност относно съществуването и към 29.11.2012 г. (датата на издаване на спорното разпореждане), към 09.05.2013 г. и към 27.06.2013 г. (на последните две дати са издадени оспорените в настоящето производство решения) и води на извод за съставянето и с оглед нуждите на защитната теза.

Предвид така изложеното по – горе и приобщените доказателства за установяване на компетентността на издателя на процесното Разпореждане № [ЕГН] от 29.11.2012 г., съдът приема за установено по делото, че Р. А. С. към посочената дата е разполагала с компетентност да изготвя проекторазпореждания във връзка с дейността по отпускане, изменение, осъвременяване, спиране, възобновяване, прекратяване и възстановяване на пенсии и добавките към тях, като същата не е разполагала с такава по отношение издаването на разпореждания във връзка с дейността по отпускане, изменение, осъвременяване, спиране, възобновяване, прекратяване и възстановяване на пенсии и добавките към тях, като краен административен акт. Именно на такъв извод води диспозитивната част на заповедта. Той не се променя от позоваването, направено в нейните мотиви на чл. 98, ал. 1, т. 1 КСО, както и от посочването, че проекторазпореждането е предвидено да се връчва на пенсионера. За прецизност тук е място да се посочи, че съгласно чл. 98, ал. 1, т. 1 КСО в компетентността на директора на С. е да оправомощи всяко длъжностно лице да издава разпореждания за отпускане, изменение, осъвременяване, спиране, възобновяване, прекратяване и възстановяване на пенсии, като същото не следва да действа „за длъжностното лице”, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване” в С., а в лично качество. „За длъжностното лице”, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване” в С. следва да се издават разпорежданията само при условията на заместване, за каквото в настоящия случай няма данни и не се твърди от ответника.

На 15.03.2013 г., в срока по чл. 117, ал. 2 КСО, С. е депозирал жалба с вх. № ЖП-210 срещу Разпореждане № [ЕГН] от 29.11.2012 г., допълнена и уточнена с жалба с вх. № ЖП – 373 от 19.04.2013 г. Последната е подадена във връзка с изпратено до С. писмо изх. № ОП-210 от 05.04.2013 г., с което директорът на С. е уведомил С., че подадената от него жалба не отговаря на изискванията за редовност съгласно чл. 85 АПК. Предвид това и на основание чл. 87, ал. 1 АПК, на С. е указано в седемдневен срок, считано от получаване на писмото, да отстрани допуснатите нередовности в подадената жалба. Това писмо е връчено на С. на 12.04.2013 г. В отговор той е депозирал посочената жалба с вх. № ЖП – 373 от 19.04.2013 г.

Предвид това, на 09.05.2013 г. директорът на С. е издал спорното Решение № РО – 286, с което са оставени без уважение жалба № ЖП-210 от 15.03.2013 г. и жалба № ЖП – 373 от 19.04.2013 г., предявени от С. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 29.11.2012 г., като недоказани, необосновани и неоснователни, а посоченото разпореждане е потвърдено като правилно и законосъобразно.

В изпълнение на разпореждането на съда от 10.06.2013 г. ответникът е представил Решение № РО-495 от 27.06.2013 г., издадено от него, с което е допусната поправка на очевидни грешки в Решение № РО – 286 от 09.05.2013 г. досежно датата на издаване

на спорното разпореждане. Това решение на ответника също е предмет на оспорване в настоящето производство.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София – град, Първо отделение, 21 състав, направи следните правни изводи:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорените решения (чл. 168, ал. 1 АПК) на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че те са издадени от компетентен орган (л. 43). Оспореното Решение № РО – 286 от 09.05.2013 г. е издадено в нарушение на материалния закон, поради което следва да бъде отменено, а преписката да бъде върната на ответника за произнасяне по жалбите на С. съобразно мотивите на настоящия съдебен акт. Решение № РО-495 от 27.06.2013 г. е правилно и законосъобразно в частта по т. 1, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена и нищожно в частта по т. 2, която нищожност следва да се обяви.

Съображенията на съда за това са следните:

1. По жалбата на С. срещу Решение № РО – 286 от 09.05.2013 г., издадено от директора на С.:

Съгласно чл. 98, ал. 1, т. 1 КСО пенсиите и добавките към тях се отпускат, изменят, осъвременяват, спират, възобновяват, прекратяват и възстановяват с разпореждане, издадено от длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на НОИ, или други длъжностни лица, определени от ръководителя на териториалното поделение на НОИ.

При произнасяне по предявената пред него жалба на С. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 29.11.2012 г., директорът на С. не е извършил проверка досежно материалната компетентност на издателя на този административен акт и не е изложил мотиви в тази насока. Както по-горе се посочи, процесното разпореждане е подписано от лицето Р. А. С., за която съдът прие, че не е лице на което е възложено издаването на разпореждания за изменение на лична пенсия за ИОЗ, а само за издаването на проекторазпореждания, нито е лице, на което е възложено ръководството на Пенсионното осигуряване в С. и не заема такава длъжност. Както вече се написа по-горе, съдът прие, че по делото не се представиха годни доказателства, от които да се установи, че С. е оправомощена да подпише процесното разпореждане съгласно предвидената в чл. 98, ал.1, т. 1 КСО възможност.

Следователно, при издаване на разпореждането от 29.11.2012 г. Р. С. е действала при липса на материална компетентност, поради което е издала нищожен административен акт. Като не е констатирал тази нищожност и не е върнал преписката на компетентния административен орган за издаване на валиден административен акт, директорът на С., сега директор на ТП на НОИ – С. град, е постановил незаконосъобразно решение, което следва да бъде отменено като издадено при допуснато нарушение на материалния закон. Като последица на това административната преписка следва да бъде върната на директора на ТП на НОИ – С. град за ново произнасяне по жалбите на С. с вх. № ЖП-210 от 15.03.2013 г. и вх. № ЖП – 373 от 19.04.2013 г., предявени от него срещу Разпореждане № [ЕГН] от 29.11.2012 г., издадено от Р. С., за ръководител „ПО”, съобразно изложените мотиви досежно неговата валидност. Разпореждането следва да бъде издадено в съответствие с всички изисквания за законосъобразност на административните актове.

Предвид така изложеното, поради съображенията относно липса на материална компетентност на издателя на разпореждането, предмет на жалбата до ответника,

съставът на АССГ намира, че оспореното решение се явява незаконосъобразно, макар и не на наведените от оспорващия основания. То е постановено в противоречие с материалноправните разпоредби на КСО, които уреждат компетентността на лицата, които имат право да издават разпореждания за изменение на лична пенсия за ИОЗ (чл. 98, ал. 1, т. 1 КСО), поради което следва да бъде отменено.

2. По жалбата на С. срещу Решение № РО – 495 от 27.06.2013 г., издадено от директора на ТП на НОИ – С. град:

Решението, в частта, с която е потвърдено Решение № РО – 286 от 09.05.2013 г. на директора на С., сега директор на ТП на НОИ – С. град, е нищожно като постановено при липса на компетентност за издаването му. То е постановено в производство по чл. 62, ал. 2 АПК във връзка с извършена проверка на Решение № РО – 286 от 09.05.2013 г. на директора на С., при която е установено, че в този акт са допуснати подлежащи на корекция по посочения ред очевидни фактически грешки. В това производство издателят на акта, който подлежи на поправка, не е компетентен да осъществи контрол за целесъобразност и законосъобразност, респективно да отмени или потвърди поправяния акт в частите, в които е констатирал, че актът му е незаконосъобразен, респективно, че не са допуснати очевидни фактически грешки. Предвид датата, на която ответникът е издал Решение № РО – 495 (27.06.2013 г.) и датата, на която С. е подал жалбата срещу Решение № РО – 286 от 09.05.2013 г. си до АССГ чрез административния орган (27.05.2013 г.), не може да се приеме, че ответникът е процедирал, осъществявайки правомощието си по чл. 91, ал. 1 АПК да преразгледа издадения от него административен акт.

В останалата част Решение № РО – 495 от 27.06.2013 г. е правилно и законосъобразно, поради което жалбата на С. срещу него следва да бъде отхвърлена. Коректна е преценката на административния орган относно констатираните и отстранени с решението очевидни фактически грешки досежно датата, на която е издадено спорното Разпореждане № [ЕГН]. От приобщените по делото доказателства категорично се установява, че датата на издаването му е именно 29.11.2012 г. В тези грешки са били констатирани и от настоящия съдебен състав и указания за поправянето им са дадени с разпореждането от 10.06.2013 г. (л. 32). Постановяването на решението за поправка не е нормативно ограничено от срок и е издадено от компетентен административен орган. Ето защо съдът намира, че то е валидно, допустимо и законосъобразно и жалбата срещу него следва да се отхвърли като неоснователна. Конкретни доводи за незаконосъобразността на това решение С. не релевира.

Съдът няма да се произнася по разноските, тъй като искания в тази насока не са направени от страните.

Водим от горното и на осн. чл. 172, ал. 2, предл. първо, второ и трето АПК и чл. 210, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс, във вр. с чл. 144 АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав,

РЕШИ:

ОТДЕЛЯ от настоящето производство предявения от С. К. С., с ЕГН [ЕГН] и

адрес в [населено място], [улица], иск за заплащане на пълния размер на определената му пенсия (1443,56 лв.) след влизане на решението в сила от 13.07.2010 г., ведно със законните последици до окончателното изплащане на сумата.

ДА СЕ ДОКЛАДВА на председателя на Административен съд София – град така отделения иск за образуване на отделно съдебно производство по него, като за целта се изготви служебно заверен препис от жалбата на С. К. С..

ОТМЕНЯ по жалба, подадена от С. К. С., с ЕГН [ЕГН] и адрес в [населено място], [улица], Решение № РО-286 от 09.05.2013 г., издадено от директора на Столично управление „Социално осигуряване“, сега директор на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С. град, с което са оставени без уважение жалба № ЖП-210 от 15.03.2013 г. и жалба с вх. № ЖП – 373 от 19.04.2013 г., предявени от С. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 29.11.2012 г., издадено от Р. С., действала за ръководител „Пенсионно осигуряване“ и посоченото разпореждане е потвърдено като правилно и законосъобразно.

ВРЪЩА административната преписка на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С. град за ново произнасяне по жалбите на С. К. С., с ЕГН [ЕГН] с вх. № ЖП-210 от 15.03.2013 г. и жалба с вх. № ЖП – 373 от 19.04.2013 г., предявени от С. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 29.11.2012 г., издадено от Р. С., действала за ръководител „Пенсионно осигуряване“ при съобразяване на мотивите на настоящето решение.

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Решение № РО-495 от 27.06.2013 г., издадено от директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С. град, в частта, с която е потвърдено Решение № РО – 286 от 09.05.2013 г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване“, сега директор на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С. град.

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на С. К. С., с ЕГН [ЕГН] и адрес в [населено място], [улица], срещу Решение № РО-495 от 27.06.2013 г., издадено от директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С. град, в останалата му част, с която е допусната поправка на очевидни фактически грешки в Решение № РО – 286 от 09.05.2013 г., издадено от същия административен орган.

ДА СЕ ИЗПРАТЯТ преписи от съдебното решение на страните и С. градска прокуратура (чл. 138 АПК).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от него от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: